

Tutunacak Bir Elin Hikâyesi

— yaren-damla-karayaka · 28 Kasım 2025

İkimiz de mutsuzuz, bilemezsin...

Aynı gökyüzünün altında, aynı yıldızlara dalıp duruyoruz.

Ama bu dünyada bizi birbirimize kavuşturmaya izin vermeyen sebeplerle dolu her yer.

Bir yanda öldürülen bir kadın,

Bir yanda yetim kalan bir çocuk...

Senin kurmaya çalıştığın yeni bir hayat,

Ve bütün bunların yürekte açtığı derin yaralar...

Bazen öyle ağır gelir ki, kalbinin en kuytu yerlerini bile sızlatır.

Ama yine de özlersin...

Herkesten, her şeyden daha çok onu.

Sevgin eksilmez, merhametin tükenmez.

Ayrı kalmak zordur bu hayatta,

Hele ki ikiniz de yaşıyorken ve yollarınız bunca farklı yöne akmışken.

Ve sonra o küçük kıızı...

Hayatta tek tutunağı olan sevgi dolu bir baba tuttu onun minik ellerini.

Ne olursa olsun bırakmadı, kızının gözyaşlarını sildi, yüreğine siper oldu.

Bazen zor anlar oldu, bazen acı, bazen öfke...

Ama gitmedi.

Çünkü onu dünyadaki her şeyden çok sevdi;

Kızının kalbini kendi nefesi gibi sakındı.

Ve o küçük kız büyüdü...

Ona hem annelik hem babalık yapan kişilerin iyiliğini, fedakârlığını,

Ayaklarına kapansa bile ödeyemeyeceğini öğrendi.

Ona verilen emekler, dokunan eller,

Her zorlukta dimdik duran o sevgi...

Affedilmez bir kötülük değil,

Unutulmaz bir iyilik bıraktı ardında.

Ve o küçük kız, bütün hayatı boyunca bunu kalbinde taşıdı.

Bu hayat zor, bu ayrılık ağır...

Ama bazı sevgiler, insanın kaderine işlenen bir dua gibi,

Acılara rağmen yaşamaya devam eder.